

Sagen sættes til Forhandling.

Hagbart Berg: Det Lovforslag, vi her skal behandle, vil forhaabentlig i Løbet af kort Tid kunne ophøjes til Lov, og sker dette, staar vi overfor Afslutningen — og jeg mener at kunne tilføje: en god Afslutning — paa en Sag, som i adskillige Aar har optaget Sindene stærkt indenfor betydende Tjenestemandskedse, indenfor Civiletaternes Assistentklasser. Man kan maaske i Anledning af dette Lovforslags Fremkomst opkaste det Spørgsmaal, om et Forslag af den Karakter er paakrævet, og om det er et rimeligt Tidspunkt, det fremkommer paa. Jeg vil gerne besvare begge disse Spørgsmaal med et Ja.

Hvad Tidspunktet angaar, finder jeg det rigtigt, at dette Spørgsmaal ikke løses i Forbindelse med den bebudede almindelige Revision af Lønningsloven, netop fordi vi herved understreger, at det er af en ekstraordinær Karakter. Jeg ved vel, det har været fremme forskellige Steder, at der skulde være en vis Forbindelse mellem dette Forslag og det Lønningsforlig, der blev lavet forrige Aar; men jeg skal i den Henseende henvise til, at Venstre paa et tidligt Tidspunkt har erkendt, at her var en Sag, der skulde ordnes, idet Trafikminister Slebsager allerede i Samlingen 1923—24 gik ind for, at her var en Sag, vi maatte se at faa ordnet, og jeg henviser til, at den højtærede Finansminister udtrykkelig har sagt, hvad jeg er klar over er i Overensstemmelse med Virkeligheden, at der ikke ved dette Lønningsforlig i mindste Maade var Tale om den Sag, vi her behandler.

Man kan jo sige, at vi angaaende dette Forslag havde en Slags Forpostfægtning, da vi i Foraaret havde Normeringslovforslaget til anden Behandling. Det var det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, der rejste Spørgsmaalet, foranlediget ved en Skrivelse, som var tilstillet Lønningsudvalget, og det Problem, der da blev drøftet i al Almindelighed, og som vi formentlig ogsaa vil komme ind paa under Forhandlingerne i Dag, var jo Avancementsspørgsmaalet.

Forholdet er jo her det, at der egentlig er ret stærk Tilslutning til, at det er nyttigt, at man indenfor forskellige Virksomheder har et vist Antal Avancementsstillinger. Det blev udtalt med Tilslutning fra alle Sider i Sparekommissionens Betænkning, og vi for vort Vedkommende er altsaa ogsaa indforstaaet med de Synspunkter, der her blev gjort gældende. Statens Arbejdere maa jo have en forsvarlig Løn, og man kan kræve et godt Arbejde for denne Løn, men

Forholdene er ikke anderledes indenfor Staten end paa det private Arbejdsmarked: det kan være af Betydning, at der er Stillinger, man har Udsigt til at rykke op til, naar man viser særlig Dygtighed i sit Arbejde. Det er nyttigt, at det er saaledes, at enhver, der indtræder i Etaterne, og som, om jeg saa maa sige, sidder inde med Marskalstaven, kan haabe paa at avancere til i alt Fald ret gode Stillinger. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte udtalte ved den Forhandling, jeg hentydede til — det staar Sp. 5704 i Folketingsstidenden for 1927—28 —:

„Jeg maa hævde, at man maa give enhver Bundklasse den samme Ret til Avancement“,
og det ærede Medlem føjede til:

„har Forholdene i det forløbne Aar forrykket sig i ugunstig Retning, saa har det i høj Grad været de andre Bundklasser, som er kommet til at lide derunder“.

Jeg vil gerne i Anledning af denne Udtalelse og i Forbindelse med, hvad jeg sagde før, sige, at vi naturligvis ikke kan anerkende en almindelig Ret til Avancement for Statstjenestemændene, det vilde føre til alt for vidtgaaende Konsekvenser. Man vil jo da ogsaa forstaa, at Mulighederne for Avancement maa være begrænset af Forholdenes Natur, Mulighederne for Avancement ligger meget forskelligt indenfor de forskellige Grene af Statens Virksomheder, og jeg tror, at den Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med ved denne Lejlighed, vil det ærede Medlem ved nærmere Eftertanke ikke kunne staa inde for. Enhver kan jo se at, for at der skal være et vist Antal Avancementsstillinger, maa Arbejdet være af en saadan Karakter, at der er Avancementsstillinger indenfor dets Omraade, og der kan ikke være lige mange ledende Stillinger indenfor de forskellige Virksomheder. Der er ikke saa lidt Forskel paa de forskellige Arbejdsomraader; det er ikke altid naturligt at udskille en Del af Arbejdet som mere kvalificeret, bedre betalt Arbejde. Jeg kan saaledes f. Eks. pege paa Postvæsenet, hvis mest talstærke Del af Personalet findes indenfor Landpostbudenes Kreds; her er jo Tale om ganske ensartet Arbejde. Her vil der ikke kunne være Tale om — og ingen, heller ikke det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, vil formentlig kunne tænke sig —, at dette Arbejde kunde deles saaledes, at der kunde blive et vist Antal Avancementsstillinger indenfor Omraadet. Jeg kan pege paa et andet Omraade som f. Eks. vor Folkeskole; indenfor denne er